

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 584/2018-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], a [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených advokátom JUDr. Vladislavom Sisákom, Skladná 14, Košice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ObdoV 16/2017 z 22. marca 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 17/2015, 2 Obo 18/2015 z 29. marca 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej aj

„sťažovateľka“), a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“, spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Vladislavom Sisákom, Skladná 14, Košice, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 ObdoV 16/2017 z 22. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 17/2015, 2 Obo 18/2015 z 29. marca 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalovaných účastníkmi konania vedeného Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 Cb /1/2014 o vydanie bezdôvodného obohatenia (v sume každý po približne 12 000 000 Sk s príslušenstvom) z titulu vrátenia vyplateného odstupného ako spôsobu zrušenia manažérskych zmlúv na výkon funkcie konateľa obchodnej spoločnosti z dôvodu namietanej neplatnosti príslušných ustanovení manažérskych zmlúv, ktoré takýto spôsob zániku manažérskych zmlúv ustanovili. Krajský súd po predchádzajúcom vydaní skorších rozhodnutí a vrátení veci dovolacím súdom vec znovu prejednal a vydal rozsudok sp. zn. 1 Cb 1/2014 z 5. februára 2015, ktorým žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovaným (sťažovateľom).

Proti rozsudku krajského súdu z 5. februára 2015 podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie rozporu manažérskych zmlúv s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, ktorý spôsobuje podľa jeho názoru absolútnu neplatnosť niektorých ustanovení predmetných manažérskych zmlúv.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalovanú v 1. rade (sťažovateľku) zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 398 327,03 € s príslušenstvom a žalovaného v 2. rade (sťažovateľa) zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 398 601,08 € s príslušenstvom. Uznesenie krajského súdu z 24. februára 2015 o návrhu žalovaných na doplnenie rozsudku o výrok o náhrade trov konania, ktorý sa stal zmenou

meritórneho rozhodnutia bezpredmetným, odvolací súd zrušil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.

Sťažovatelia podali proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v ktorom namietajú najmä nedostatky v dokazovaní – námietky proti zistenému skutkovému stavu, nesprávne právne posúdenie veci a odklon od judikatúry dovolacieho súdu ku kľúčovej právnej otázke, resp. tvrdia, že takáto otázka nebola dosiaľ judikatúrou riešená (ak by sa sťažovateľmi uvádzaná judikatúra na prejednávanú vec neaplikovala, pozn.).

Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako procesne neprípustné, keď dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (rozpor v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu) nezistil a prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (dosiaľ neriešená kľúčová právna otázka) je v súlade s judikatúrou ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 457/2010) považovaná za vylúčenú z podstaty veci, ak sa súbežne uplatňuje s dôvodom prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Právoplatnosť napadnutého uznesenia dovolacieho súdu podľa tvrdenia sťažovateľov nastala 21. mája 2018, keď im bolo napadnuté uznesenie doručené.

Sťažovatelia v sťažnosti zhrnuli skutkový stav veci a v podstatnom namietajú arbitrárnosť záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a nesúhlasia s hodnotením dôkazov odvolacím súdom:

«... Predmetné manažérske zmluvy obsahovali vo svojom Článku VI. dojednanie, v zmysle ktorého bola, ako jedna z rovnocenných foriem ich prípadného zrušenia, zmluvnými stranami dohodnutá možnosť zrušenia predmetných zmlúv zaplatením odstupného. Predmetné manažérske zmluvy sa uzavretím stali platnými a účinnými, pričom oboma zmluvnými stranami boli aktívne realizované po dobu vyše dvoch rokov. K ich zrušeniu formou zaplatenia odstupného v súlade s citovaným zmluvným dojednaním, došlo až v priebehu septembra roku 2003...

V súlade so zmluvnou povinnosťou bolo následne obom sťažovateľom zo strany spoločnosti ITALINOX Slovakia, s. r. o. zaplatené odstupné v dojednanej výške...

V nasledovnom civilnom sporovom konaní iniciovanom spoločnosťou ITALINOX Slovakia, s. r. o. sa však menovaná obchodná spoločnosť, ako žalobca, voči sťažovateľom domáhala zaplataenia špecifikovaných finančných čiastok z titulu bezdôvodného obohatenia.

Vydaniu napádaných rozhodnutí odvolacieho a dovolacieho súdu v danej veci predchádzalo niekoľko súdnych rozhodnutí...

Krajský súd v rámci uvedeného (napadnutého, pozn.) rozsudku opakovane dospel k záveru o neopodstatnenosti uplatneného nároku spoločnosti ITALINOX Slovakia s. r. o., v dôsledku čoho podaní žalobu v celom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací... rozsudok súdu I. zmenil tak, že podanej žalobe v plnom rozsahu vyhovel. ... Mnohé rozhodujúce skutkové, ako i právne závery a posúdenia odvolacieho súdu boli... prijaté bez náležitého odôvodnenia a bez primeraného zohľadnenia podstatných obranných námietok sťažovateľov ako žalovaných. Napádaný rozsudok odvolacieho súdu v dôsledku toho vykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti, ktoré sú z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.

Ad a) Podľa odvolacieho súdu mali sťažovatelia uzavrieť manažérske zmluvy zo dňa 28. 06. 2001 medzi sebou „navzájom“.

... touto „úvahou“ celkom neadekvátne opomenul... že predmetné manažérske zmluvy boli dňa 28. 06. 2001 uzavreté medzi právnickou osobou... na jednej strane a medzi sťažovateľkou v 1. rade, resp. sťažovateľom v 2. rade na strane druhej. Rovnocennou zmluvnou stranou týchto manažérskych zmlúv bol teda v oboch prípadoch vždy aj samotný žalobca.

Hoci bola predmetná skutočnosť objektívne zjavná a sťažovateľmi namietaná, odvolací súd na ňu v rámci napádaného rozsudku nijako nereagoval... Svoj absurdný úsudok preto podporil iba tým, že spoločnosť ITALINOX Slovakia s. r. o. konala pri uzatváraní týchto zmlúv svojimi štatutárnymi orgánmi - konateľmi, ktorými boli v relevantnom časovom období iba osoby sťažovateľov.

... iný spôsob konania spoločnosti ITALINOX Slovakia s. r. o. fakticky ani neprichádzal do úvahy, keďže v zmysle Obchodného zákonníka podnikateľ, ktorým je

právnická osoba, priamo koná výlučne svojim štatutárnym orgánom... spôsob konania každého z konateľov samostatne nebol nijako limitovaný.

... Tento postup odvolacieho súdu je neakceptovateľný o to viac, že súd (aj) na základe danej premisy prijal svoj finálny úsudok o porušení dobrých mravov a s tým spojenou neplatnosťou sporných dojednaní.

Ad b) Podľa odvolacieho súdu mali sťažovatelia uzavrieť manažérske zmluvy zo dňa 28. 06. 2001 ako „spriaznené osoby“.

Odvolací súd však opäť nijakým spôsobom nezrejmil, v čom - a vzhľadom na aké objektívne preukázané skutočnosti - mala takáto „spriaznenosť“ spočívať. V rámci svojho rozhodnutia lakonicky poukázal iba na tú skutočnosť, že sťažovatelia sú z hľadiska osobných vzťahov bývalými manželmi.

Manželstvo sťažovateľov bolo právoplatne rozvedené už v roku 1998, pričom od tohto obdobia sťažovatelia zdieľali nanajvýš profesionálne kontakty. ... sťažovatelia kategoricky a konštantne odmietali tvrdenie, že pri uzatváraní manažérskych zmlúv konali akokoľvek zlomyseľne, pričom zároveň namietali, že takáto skutočnosť nebola v konaní nikdy objektívne preukázaná.

... pri uzavieraní manažérskych zmlúv disponovali výslovným súhlasom jediného spoločníka Žalobcu vykonávajúceho pôsobnosť valného zhromaždenia...

... odvolací súd svoje arbitrárne závery spojil so závažnými následkami, ktoré pre sťažovateľov v konečnom dôsledku znamenali procesný neúspech v spore.

Ad c) Podľa odvolacieho súdu nemala obchodná spoločnosť ITALINOX Slovakia s. r. o. vedomosť o obsahu manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001.

Takýto záver podľa súd II. inštancie vyplýva... z toho, že manažérske zmluvy boli vyhotovené až po udelení súhlasu jediného spoločníka žalujúcej spoločnosti. Takýto záver zároveň odvolací súd podporil nijako neodôvodneným výkladom obsahu Osobného listu, ktorý bol sťažovateľkou v /1./ rade predložený jedinému spoločníkovi žalobcu v Budapešti dňa 26. 09. 2003.

... právna subjektivita právnickej osoby, v tomto prípade obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným, je oddelená od právnej subjektivity jej spoločníkov... moment, kedy sa o existencii manažérskych zmlúv dozvedela žalujúca spoločnosť, nebolo možné jednoducho stotožniť s momentom, kedy sa o ich existencii dozvedel jej jediný spoločník...

právnická osoba, sama uzavrela a sama bola ich zmluvnou stranou. Postulát, že o ich obsahu nemala vedomosť bol preto jasne neodôvodnený.

... spoločnosť voči obsahu manažérskych zmlúv nemala žiadne námietky počas celého ich trvania (t. j. viac než 2 roky)... sťažovateľom na základe svojej (synalagmatickej) zmluvnej povinnosti poskytovala pravidelné a opakujúce sa plnenia po celé toto obdobie...

Odvolačí súd tak pri svojom posúdení vôbec nezohľadnil, že v súdnom spise... je založené písomné Prehlásenie jediného spoločníka žalobcu z mája 2001, ktoré [REDAKOVANÉ] vlastnoručne podpísal, a z obsahu ktorého jasne vyplýva, že mu sťažovateľka v I./rade, ako konateľka, preložila text manažérskych zmlúv i to, že jediný spoločník žalobcu sa s obsahom manažérskych zmlúv... vopred riadne oboznámil a vyslovil s nimi súhlas.

Z odôvodnenia napádaného rozsudku nevyplýva ani to, ako sa odvolací súd vysporiadal s argumentmi sporových strán týkajúcich sa spomínaného Prehlásenia z mája 2001. Pokiaľ ide o samotnú spoločnosť ITALINOX Slovakia, s. r. o., tá sa v konaní prezentovala (podobne ako jej jediný spoločník v postavení svedka) tvrdením, že uvedené Prehlásenie podpísal [REDAKOVANÉ] ako tzv. listinu „in bianco“ a jej text bol na ňu doplnený až následne.

Sťažovatelia naopak takéto tvrdenia dementovali a upozornili, že spoločnosť ITALINOX Slovakia, s. r. o. dané tvrdenie dôkazne neobjektivovala.

Je preto neprípustné, aby sa odvolací súd bez vyporiadania s týmito závažnými námietkami sťažovateľov, čo i len implicitne, priklonil k záveru o nevedomosti žalujúcej spoločnosti...»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia namietajú nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom takto:

„Na podklade vytvorenom vyššie charakterizovanými, svojvoľne prijatými skutkovými úsudkami, realizoval odvolací súd právne posúdenie, v rámci ktorého vyslovil rozpor sporných dojednaní manažérskych zmlúv s dobrými mravmi.

Pri identifikácii uvedeného rozporu sa odvolací súd zameral na nevyváženosť zmluvných plnení dohodnutú v sporných dojednaniach manažérskych zmlúv a súčasne okrajovo poukázal i na predmetné, svojvoľne prijaté skutkové závery.

Sťažovatelia majú za to, že odvolací súd namietaným právnym posúdením realizoval tzv. doktrínu laesio enormis, nakoľko absolútnu neplatnosť sporných ustanovení v skutočnosti vyslovil iba na základe toho, že dané dojednanie obsahovalo nepomer vzájomných zmluvných plnení. Nemožno totiž akceptovať, ak odvolací súd pri svojom právnom posúdení túto skutočnosť spojil s poukazom na arbitrárne prijaté skutkové okolnosti, ktoré sú analyzované v predošlých častiach predkladanej sťažnosti.

Obsah predmetných manažérskych zmlúv, vrátane ich Článku VI. je... nutné vnímať ako výsledok realizovania zásady zmluvnej voľnosti v rámci ktorej si účastníci zmluvy, v súlade so zákonom, dojednali obsah svojho súkromnoprávneho vzťahu (zmluvy). Arbitrárne odôvodnenie napádaného rozsudku odvolacieho súdu zároveň neopodstatňuje úsudok, že v procese založenia a vzniku predmetného zmluvného vzťahu nemala byť zachovaná zásada rovnosti zmluvných strán.

Zo strany sťažovateľov sa napokon žiada poznamenať, že aj Krajský súd v Košiciach vyhodnotil dojednaný obsah predmetných manažérskych zmlúv ako plne konformný s požiadavkou zásady rovnosti podľa ust. § 2 ods. 2 OZ. Ani na túto skutočnosť však odvolací súd nijako nereagoval.

... dojednaná výška odstupného bola celkom adekvátna, a to v prvom rade vzhľadom na hodnotu výkonov, ktoré sťažovatelia odviedli počas ich pôsobenia...

Aj svoj záver o nevyváženosti vzájomných plnení vyplývajúcich z obsahu Článku VI. manažérskych zmlúv teda prijal (odvolací súd, pozn.) svojvoľne...“

Sťažovatelia vyslovujú námietky aj proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, pričom v tejto súvislosti argumentujú predovšetkým tým, že:

«Dovolací súd však po preskúmaní dovolania sťažovateľov z hľadiska obsahu dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nakoľko odvolací súd sa od označených rozhodnutí dovolacieho súdu neodklonil, keďže nevyváženosť vzájomných plnení, ktorá sama o sebe nie je v rozpore s dobrými mravmi, spojil s inými okolnosťami prípadu (t. j. vyššie namietané, arbitrárne skutkové úsudky), ktoré takýto následok môžu vyvolať.

V rámci tohto posúdenia teda dovolací súd vyhodnotil konkrétne námietky sťažovateľov poukazujúce na svojvoľné posúdenie predpokladov vyslovenia absolútnej neplatnosti dotknutých zmluvných ustanovení len ako prejav nespokojnosti s vyvodenými

závermi. Dovolací súd však vôbec nezohľadnil arbitrárny spôsob prijatia namietaných záverov zo strany odvolacieho súdu a ani významový presah daných skutočností vo vzťahu k finálnemu právnomu posúdeniu - t. j., že takto prijaté úsudky nemohli byť v žiadnom prípade považované za „iné okolnosti prípadu“, ktoré v kombinácii s výslednou asymetriou zmluvných plnení odôvodnili záver o rozpore sporných dojednaní s dobrými mravmi a teda o ich absolútnej neplatnosti.

Nemožno pritom akceptovať, že dovolací súd sa arbitrárnosťou napádaného rozsudku odvolacieho súdu vôbec nezaoberal. I samotné dovolanie sťažovateľov totiž obsahovalo konkrétne námietky poukazujúce na hrubú svojvôľu v podstatnom posúdení odvolacieho súdu, čím z hľadiska obsahu odôvodnilo i okolnosť, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [prípustnosť dovolania aj podľa ust. § 420 písm. f) CSP].

Sťažovatelia majú za to, že absencia náležitého vypořádania sa dovolacieho súdu s týmito faktami spôsobuje ústavnú neudržateľnosť jeho rozhodnutia.

Existencia napádaného uznesenia dovolacieho súdu teda nie je akceptovateľná vzhľadom na to, že odmietnutím podaného dovolania sťažovateľov dovolací súd namiesto nápravy odobril neakceptovateľný rozsudok odvolacieho súdu, čím sa sám dopustil porušenia práva sťažovateľov na súdnu ochranu v zmysle Článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle Článku 6 ods. 1.»

Sťažovatelia tiež navrhujú, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu s odôvodnením, že „následky prípadného núteného výkonu napádaného rozsudku odvolacieho súdu môžu mať, vzhľadom na výšku uloženej peňažnej povinnosti, na osoby sťažovateľov prakticky likvidačné následky“.

Na základe tejto argumentácie sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu, aby po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, v ktorom vysloví porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, obe napadnuté rozhodnutia

zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľom trovy konania pred ústavným súdom.

Ústavnému súdu v súvislosti so sťažnosťou sťažovateľov považuje za vhodné už na tomto mieste poukázať na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej nálezom sp. zn. I. ÚS 457/2010 zo 7. decembra 2011 rozhodol o sťažnosti obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia, s. r. o. (ako žalobcoví v napadnutom konaní, pozn.), tak, že vyslovil porušenie základného práva uvedenej obchodnej spoločnosti podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. I ObdoV 80/2008 z 24. júna 2010, tento rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto nálezu sa okrem iného uvádza:

„41. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti konštatuje, že najvyšší súd v otázke výkladu platnosti dohody o odstúpaní podľa § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka neprípustne formalizovanou a zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, arbitrárne, vybočujúce z ústavných medzí a opomínajúce skutočný účel právnej normy, a teda napokon aj zasahujúce do práv sťažovateľky garantovaných ústavou a dohovorom (bod 1 výroku nálezu).

43. V súvislosti s už uvedeným pochybením v procese dokazovania zo strany dovolacieho súdu ústavný súd pristúpil k preskúmaniu namietaného porušenia garancie procesných záruk sťažovateľky, ktoré malo spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vrátane tej, ktorú označila sťažovateľka vo svojej sťažnosti, právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd sa však musí vysporiadať s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam. V danom prípade najvyšší súd zvolil takú procesnú ekonómiu, že sčasti odkázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia krajského súdu, v ktorom ale uvedená argumentácia bola v rozpore s princípom rovnosti účastníkov, keď tvrdenie jednej strany (žalovaných) bolo jednostranne prevzaté, zatiaľ čo relevantný protiargument k posúdeniu platnosti rozhodnutia

spoločníka v pôsobnosti valného zhromaždenia spôsobom podpisovania blanco listov nebol vôbec reflektovaný.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu

Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Podstatou námietok sťažovateľov vo vzťahu k namietanému porušeniu nimi označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu je námietka arbitrárnosti napadnutého rozsudku vo väzbe na vykonané hodnotenie dôkazov, s ktorým sťažovatelia nesúhlasia, ako aj nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo spočívať vo vyhodnotení obsahu zmluvy ako vzájomne nevýhodnej.

Vychádzajúc zo sťažnostnej argumentácie, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

«40. Skutočnosť, že o obsahu manažérskych zmlúv nemal žalobca vedomosť podporuje to, že ich vyhotovenie bolo vykonané až po údajnom „prehlásení“, resp. súhlase jediného spoločníka s ich vyhotovením. To, že o obsahu manažérskych zmlúv nemal žalobca vedomosť naznačuje aj písomné vyjadrenie žalovanej v 1. rade - osobný list spolu s úradným prekladom (č. 1. 157a, 157b). Tento osobný list bol predložený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], jedinému spoločníkovi žalobcu, dňa 26. 09. 2003 pri stretnutí so žalovanou v 1. rade v Budapešti, kedy už boli obe manažérske zmluvy zrušené. Odvolací súd dodáva, že vzhľadom na zaužívaný chod spoločnosti žalobcu, hoci sa z manažérskych zmlúv plnilo, tento o obsahu predmetných manažérskych zmlúv nemusel mať vedomosť, a to až do okamihu predloženia vyššie uvedeného osobného listu žalovanou v 1. rade. Napokon až následne boli manažérske zmluvy preložené do taliančiny, ako vyplynulo z dokazovania.

41. V prejednávanej veci žalobca prioritne žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia ako nárok na vrátenie plnenia - vyplateného odstupného z neplatných manažérskych zmlúv, ktoré plnenie má základ v občianskoprávnom vzťahu, čo je právne významné pre posúdenie právneho nároku žalobcu pri vysporiadaní sa s otázkou konania žalovaných ako konateľov v rozpore s dobrými mravmi pri realizácii článku VI. manažérskych zmlúv, vyplatením odstupného.

42. Odvolací súd sa v ďalšom stotožňuje s úvahou Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrenou v jeho Náleze, že pri hľadaní práva je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení. Je preto potrebné zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti v danej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlady právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti, v danej veci neplatnosti jeho časti a to bodu VI. manažérskych zmlúv. Povinnosť súdu posúdiť obsah zmluvy, každej jej časti, aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Dobré mravy totiž pôsobia ako korektív najmä v situáciách, keď zmluvu uzatvára jedna osoba v strete záujmov (ako napr. sama so sebou, či spriaznenou osobou - v danom prípade bývalí manželia navzájom, a pod.), a v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa

preto môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov.“

43. Napokon potrebu skúmania predmetných manažérskych zmlúv z hľadiska rovnosti považoval za podstatné nielen odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí, ale aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze zdôraznil, že „je obsahovo opätovne potrebné, aby preskúmal predmetné zmluvy, najmä či neodporujú základným právam dotknutých osôb, hlavne či mimoriadne nezaťažujú jednu zmluvnú stranu a nie sú výsledkom nevyváženého postavenia účastníkov pri uzatváraní zmluvy, a to aj s prihliadnutím na mimoprávne skutočnosti, ktoré so zmluvou súviseli“ (pozn. odvolacieho súdu - tieto mimoprávne skutočnosti sú rozoberané vyššie). Súd prvej inštancie sa uvedenému skúmaniu v napadnutom rozhodnutí vyhol a sústredil sa iba na všeobecný korektív dobrých mravov a „k osobe [REDAKOVANÉ]“, ktoré závery sú neprijateľné s tým, že nepodložené závery do obsahu súdneho rozhodnutia vôbec nepatria a za žiadnych okolností sa s nimi nemožno stotožniť. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa nemožno stotožniť ani s odkazom súdu prvej inštancie na závery vyvedené v trestnom konaní, kedy žalovaní boli spod obžaloby oslobodení. Skutočnosť, že konanie žalovaných v 1. a 2. rade nenaplnila intenzitu dosahujúcu naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, neznamená, že nie je ich zodpovednosť možné vyvodzovať v občianskoprávnom súdnom konaní.

44. Manažérske zmluvy, ako právne úkony so zreteľom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, cez prizmu dobrých mravov upravených v súkromnom práve v § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákona, bolo potrebné prioritne podrobiť skúmaniu nielen z hľadiska zmluvnej voľnosti ako to urobil súd prvej inštancie, ale aj z hľadiska zásady rovnosti podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú zásadu je potrebné premietnuť aj do obsahu obchodnoprávnych vzťahov. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že Obchodný zákonník v súlade s Ústavou Slovenskej republiky spočíva na základe zmluvnej voľnosti tak, že zákon v obchodných vzťahoch pripúšťa možnosť dohody účastníkov o výške odstupného ako aj spôsobe ukončenia platnosti zmluvy. Takéto vyjadrenie súdu prvej inštancie je iba v pozícii zásady zmluvnej voľnosti a rieši konanie žalovaných v 1. a v 2. rade pri uzatváraní zmlúv a ich zrušení.

45. Je nespochybniteľné, že predmetné manažérske zmluvy, v článku VI. obsahujú nevyváženosť vzájomného plnenia, keď na jednej strane zaniká záväzok vykonávať činnosti spojenú s funkciou konateľa, pričom k zániku tohto záväzku mohlo dôjsť preukázateľne aj inak a na druhej strane vzniká povinnosť zaplatiť odstupné pre dvoch konateľov spolu v sume 796 928.10 eur (24 000 000,- Sk), ktorá zodpovedá 240-násobku ich mesačnej odmeny. Táto skutočnosť je zjavná, nezdôvodniteľná, zdôraznená navyše tým, ako je uvedené vyššie, že v danom prípade išlo síce de iure o konanie konateľov v mene spoločnosti, de facto však išlo o ich konanie sebe navzájom. V predmetnej veci teda ide o absolútne neplatný právny úkon, v časti VI. - odstupné predmetných manažérskych zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Takýto záver naznačoval Ústavný súd Slovenskej republiky, a ku ktorým záverom dospel aj odvolací súd.

46. Prehodnotením všetkých vyššie špecifikovaných právnych, ako aj mimoprávných skutočností v zmysle intencií Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, t. j. okolností vedúcich k uzavretiu manažérskych zmlúv žalovanou v 1. rade ako konateľkou so žalovaným v 2. rade a naopak, ako aj skúmaním okolností vzájomného zrušenia týchto zmlúv, všetko vykonané spôsobom zodpovedajúcim konaniu odporujúcejmu zásade rovnosti, vzájomnej výhodnosti a primeranosti, odvolací súd konštatuje, že pri uzavretí predmetných manažérskych zmlúv (ako aj ich zrušení) v časti VI. predmetných zmlúv, došlo žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, a to z hľadiska zmluvnej nevyváženosti. V tejto súvislosti sa nemohol odvolací súd stotožniť s námietkou žalovaných v 1. a 2. rade uvedenou v ich vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že korektív „dobré mravy“ sa zneužíva pri kompenzovaní niest' riziko pri obchodovaní, čím by sa narušila právna istota účastníkov v konaní. V tomto smere poukazuje na to, že kompenzovanie rizika pri obchodovaní bolo v dostatočnej miere zohľadnené a spoločnosťou žalobcu nenapadnuté spôsobom odmeňovania konateľov. Rovnako nemohol odvolací súd prijať ani závery žalovaných v 1. a 2. rade, že nevyváženosť zmluvných plnení sama o sebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi alebo poctivým obchodným stykom, s poukazom na profesionalitu vzťahov v obchodnoprávnej rovine. Odvolací súd zdôrazňuje, že posúdeniu či právny úkon je v súlade s dobrými mravmi, nebráni skutočnosť, že právny úkon bol výsledkom zmluvnej voľnosti obchodných strán v rámci ich profesionálneho podnikania, prípadne rizika spojeného s týmto podnikaním. Rovnako nie je podstatné, ktorá strana prípadný rozpor

s dobrými mravmi spôsobilá (zavinila) a či niektorá zo strán konala v dobrej viere. Zmluvná voľnosť a s ňou spojená zmluvná vyváženosť nespochybniteľné podlieha posúdeniu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a preto nemožno dospieť k záveru, že obsah časti právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, že obsahuje nevyváženosť vyplývajúcu z výsledku konsenzu zmluvných strán. Naopak skúmanie zmluvnej vyváženosti je umocnená v prípadoch, kedy sa koná v rozpore s dobrými mravmi, ako je tomu v tomto prejednávacom prípade.

47. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Odvolací súd preto preskúmaním všetkých skutkových okolností dospel k záveru, že v predmetnej veci sú manažérske zmluvy v časti bod VI. zmluvy, Odstupné, právnymi úkonmi, ktoré sú neplatnými právnymi úkonmi v tejto časti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže sa priečia dobrým mravom. Odvolací súd zdôrazňuje, že v porovnaní s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý zakazuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, v prípade ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka ide o konkretizáciu a prispôsobenie tohto pojmu na oblasť obchodných vzťahov. Posudzovanie ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi sa skúma prv ako § 265 Obchodného zákonníka a platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. To znamená, že aj v rámci obchodných vzťahov je neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Preto ak došlo k získaniu majetkovému prospechu na strane žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade, a to plnením z absolútne neplatných právnych úkonov (manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001) v časti VI., Odstupné, došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaných v 1. a 2. rade, a to podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku...»

Ústavný súd po preskúmaní sťažnostnej argumentácie a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke, pričom presvedčivým spôsobom svoje závery odôvodnil. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu vnútorne konzistentným a logickým spôsobom popísal zistený skutkový stav, vyhodnotil rozsiahlo produkované dôkazy vo vzájomnej súvislosti a následne vec subsumoval pod relevantné právne

ustanovenia. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená námietka arbitrárnosti napadnutého rozsudku vzťahujúca sa k zistenému skutkovému stavu je zjavne neopodstatnená. Rovnako námietka ustálenia neplatnosti manažérskych zmlúv len z dôvodu vzájomného nepomeru zmluvných plnení nezodpovedá zistenému skutkovému stavu ani odôvodneniu napadnutého rozsudku, z ktorého zjavne zrejme vyplýva, že najvyšší súd sa neobmedzil len na hodnotenie obsahu predmetných zmlúv, a zohľadnil aj skutkové okolnosti ich uzatvárania, ktoré v priebehu dokazovania vyšli najavo, ako aj záväzné právne názory prezentované súdmi v predchádzajúcich štádiách predmetného súdneho konania. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že obsah napadnutého rozsudku nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd zároveň pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivý proces nie je právo na hodnotenie dôkazov podľa predstáv sťažovateľov, resp. ani právo na právne posúdenie veci v zhode s ich právnym názorom.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené časť sťažnosti sťažovateľov, ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu

Sťažovatelia tiež namietajú, že k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vydanému v dovolacom konaní sťažovateľa v podstatnom namietajú, že dovolací súd sa obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania podľa (sťažovateľmi označeného) § 421 ods. 1 písm. c) CSP, resp. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Z obsahu dovolacej argumentácie malo podľa sťažovateľov vyplývať, že im bola v dôsledku arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu odňatá možnosť konať, avšak dovolací súd sa prípustnosťou ich dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vôbec nezaoberal, keď uvedenú argumentáciu dovolateľov považoval len za „*vlastnú verziu posúdenia vykonaného dokazovania*“. Uvedené spôsobuje podľa názoru sťažovateľov arbitrárnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z námietok sťažovateľov, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

«42/ Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ust. § 431 až § 435 C. s. p. (2 Cdo/203/2016, 6 Cdo/113/2017).

43/ Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p., je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p. ide, teda z čoho dôvodnosť dovolania vyvodzuje. V predmetnej veci žalovaní 1/ a 2/ vyvodzujú prípustnosť dovolania primárne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/, resp. ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

44/ Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

45/ Pre tieto procesné situácie, v ktorých ust. § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Relevantnou môže byť len otázka právna (nie skutková).

46/ Z hľadiska prípustnosti dovolania otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená v dovolacom konaní. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala táto otázka byť správne riešená.

47/ Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť ako ju riešil, b/ označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právne otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne.

48/ K súbežnému uplatneniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. platí (podľa doterajšej rozhodovacej praxe), že uplatnenie týchto dvoch dovolacích dôvodov naraz sa z povahy veci vylučuje, nakoľko odôvodnenie dovolania, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne a zároveň, že nebola dovolacím súdom riešená, je vo vzájomnom rozpore (nález I. ÚS 644/2017). Z tohto teda vyplýva, že ak dovolateľ v dovolaní tvrdí, že „rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“, nemôže zároveň úspešne argumentovať tým, že „ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. že nebola ešte vôbec dovolacím súdom riešená“.

49/ Podľa § 440 C. s. p. je dovolací súd dovolacími dôvodmi.

50/ Dovolatelia 1/ a 2/ v danej veci vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ a v prípade, ak by dovolací súd dospel k záveru, že právne vety v označených rozsudkoch Najvyššieho súdu SR nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

51/ Predpokladom uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je stav, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolatelia v dovolaní poukázali na dve rozhodnutia dovolacieho súdu (2 MCdo/9/2014 a 4 Obdo/9/99), pričom zároveň tvrdili, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je s týmito rozhodnutiami v rozpore, netvrdili však, resp. neodkazovali na rozpor v uvedených dovolacích rozsudkoch. Ak však dovolateľmi prezentované rozsudky nie sú vo vzájomnom rozpore (čo nie sú), potom nie je daný dovolací dôvod podľa uvedeného ustanovenia (a ani nejde o otázku, ktorá by v dovolacom konaní nebola riešená).

52/ Dovolací súd v danej veci pre úplnosť uvádza, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia v odôvodnení dovolania predostreli vlastnú verziu posúdenia vykonaného dokazovania v súvislosti s predmetnými manažérskymi zmluvami, vzťahov medzi subjektmi spoločnosti a s ich vyhodnotením odvolacím súdom pri rozhodnutí nesúhlasili, čo v zásade predstavuje námietky k priebehu vykonaného dokazovania, teda zistenia skutkového stavu, ktoré v zásade nesmerujú proti právnemu posúdeniu (ale proti skutkovým zisteniam). Vznesená námietka „aplikácie inštitútu laesio enormis“ odvolacím súdom, odkláňajúca sa od prístupu dovolacieho súdu v rozsudkoch sp. zn. 2 MCdo/9/2014, ako aj sp. zn. 4 Obdo/9/99, je nesúhlasným prejavom k rozhodnutiu odvolacieho súdu z hľadiska právneho posúdenia neplatnosti manažérskych zmlúv, ale nepredstavuje zásadnú právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd vyriešiť, pričom dovolatelia opomínajú záver vyslovený ústavným súdom (I. ÚS 457/2010), ktorým sa odvolací súd riadil a svoj právny názor aj dostatočne odôvodnil a podrobným a právne relevantným spôsobom vysvetlil dôvody (bod 40 až 48), pre ktoré dospel k svojmu rozhodnutiu o neplatnosti manažérskych zmlúv v časti dohody o odstúpaní.

53/ Za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1, 2 C. s. p. nemožno považovať argumenty v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len ich nespokojnosť s vyvodením iných záverov (ako súd prvej inštancie) v posúdení podanej

žaloby. Predpokladom prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci je, že nesprávne právne posúdenie veci sa musí týkať otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Nesprávnosť právneho posúdenia vyvodzujú dovolatelia aj z vykonaného dokazovania, kedy odvolací súd nesprávne posúdil predmetné manažérske zmluvy v časti odstupného v nadväznosti na priebeh ich uzatvárania. Dovolatelia považujú dovolanie za prípustné z dôvodu, že odvolací súd nevyložil zmluvné dojednanie manažérskych zmlúv v súlade s jeho názorom prezentovaným v dovolaní. Dovolacie dôvody smerujú k aj nesprávnej aplikácii príslušných ustanovení týkajúcich sa splnenia predpokladov konania v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ týmto chceli namietat, že odvolací súd sa v riešení tejto otázky odklonil od iných rozhodnutí dovolacieho súdu, tak o odklon nejde, pretože odvolací súd túto otázku neriešil v rozpore s dovoľateľmi označenými rozhodnutiami a dovolatelia jednoznačne ani netvrdili, že rozhodnutia dovolacieho súdu v obdobných veciach by boli vo vzájomnom rozpore, len položili otázku, či sú aplikovateľné na dohody o odstupnom. Z rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 2 MObdo/9/2014 (ale i sp. zn. 4 Obdo/9/99) vyplýva, že nevyváženosť vzájomných plnení nie je síce sama osebe v rozpore s dobrými mravmi s následkom absolútnej neplatnosti dotknutého právneho úkonu, avšak v spojitosti s inými okolnosťami prípadu môže takýto následok vyvolať. Odvolací súd sa od právneho záveru v označených rozhodnutiach dovolacieho súdu neodklonil.

54/ Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. nie je procesné prípustná, preto dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.»

Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že jeho odôvodnenie považuje za primerané a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Najvyšší súd sa zaoberal dovolacími námietkami zakladajúcimi dôvod prípustnosti dovolania v takom rozsahu, v akom ich dovolatelia uplatnili (označili) vo svojom dovolaní, pričom existenciu dôvodov prípustnosti dovolania nezistil. K námietke, že dovolací súd sa nevysporiadal s arbitrárnosťou prijatých záverov odvolacieho súdu, ktoré podľa tvrdenia sťažovateľov zakladajú zmätočnosť rozhodnutia podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd dodáva, že súčasná procesnoprávna úprava už neumožňuje preskúmanie dôvodov zmätočnosti *ex offio*, pretože dovolací súd je v dovolaní označenými dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Dovolací súd sa obmedzuje *ex offio* len na skúmanie splnenia procesných podmienok konania (§ 161 CSP), pričom o takýto nedostatok v prípade sťažovateľov nejde. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej pre nedostatok svojej právomoci nemôže ústavný súd prihliadať na takú námietku sťažovateľov, ktorú po prvý krát uplatňujú v konaní pred ústavným súdom, pretože vo vzťahu k nej neboli účinne vyčerpané všetky sťažovateľom dostupné opravné prostriedky na úrovni všeobecných súdov (napr. IV. ÚS 76/2012, m. m. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť tejto časti sťažnosti vyhovieť po jej prípadnom prijatí na ďalšie konanie. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľov pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal aj ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018